

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ Γ΄ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ 2014.

Ιεροσόλυμα, τῇ 15ῃ Ἀπριλίου 2014

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ

καί πάσης Παλαιστίνης

παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, χάριν καί ἔλεος καί εἰρήνην

ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου

τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

«Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον.

Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε, ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν Αὐτόν»,

(Μάρκ. 16,6)

Τόν οὐράνιον ἅμα δέ καί σωτήριον τοῦτον λόγον ἤκουσαν διά στόματος ἀγγέλου «λίαν πρῶί τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων αἱ μυροφόροι γυναῖκες, αἱ ἐλθοῦσαι ἐπὶ τό μνημεῖον, ἵνα ἀρώμασι ἀλείψωσι τόν Ἰησοῦν» (Μάρκ. 16, 1-2). Αὗται ἐνωτίσθησαν χαρᾶς εὐαγγέλια, ἐδέχθησαν πληροφορίαν ὅτι ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐνανθρωπήσας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου, ὁ διά τοῦ Σταυροῦ εἰς τόν Ἄδην κατελθών, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Ὁ Ἄδης νομίσας ὅτι προσέλαβεν ἄνθρωπον κοινόν θνητόν, ἠπατήθη. Ἠπατήθη, καθ' ὅτι συνήντησεν οὐχί θνητόν ἀλλά ἄνθρωπον τέλειον, καί Θεόν παντέλειον, ἀθάνατον, συνάναρχον καί συναίδιον τῷ Πατρί.

Τοῦτο ὄντως εἶναι τό θαῦμα τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας, δυνάμεως καί φιλανθρωπίας εἰς τήν οἰκονομίαν Αὐτοῦ διά τήν σωτηρίαν ἡμῶν. Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πατρός Αὐτοῦ καί ἐν τῇ δυνάμει τῆς θείας φύσεως Αὐτοῦ, ἀνέστησε τήν ἀνθρωπίνην φύσιν Αὐτοῦ. Συνανέστησε τόν Ἀδάμ, συνανέστησε ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους.

Τό παρά τοῦ Θεοῦ Πατρός ἐνεργούμενον μυστήριον τοῦτο ἐτελεσιουργήθη εἰς τόν τόπον τοῦτον, ἐν ᾧ ἰστάμεθα. Εἰς τοῦτο τό μνημεῖον ἐτάφη καί ἐξ αὐτοῦ ἀνέστη ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Μάρτυς τοῦ μυστηρίου τούτου αὐτό τοῦτο τό μνημεῖον τό κενόν. Μάρτυρες ἐπίσης αἱ μυροφόροι γυναῖκες καί οἱ ἀπόστολοι μαθηταί, οἱ θεασάμενοι τοῦτο κενόν. Μάρτυς Αὐτός Οὔτος ὁ Κύριος, ὁ

ἐμφανισθεῖς «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ» τοῦ ἐσταυρωμένου, ἀναστημένου καί δεδοξασμένου σώματος Αὐτοῦ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ «πρῶτον, Μαρία τῇ Μαγδαληνῇ» (Μάρκ. 16, 9) καί «ὁ ὑπαντήσας ταῖς Μυροφόροις λέγων αὐταῖς χαίρετε» (Ματθ. 28, 9), «ὁ φανερωθεὶς δυσὶν μαθηταῖς πορευομένοις εἰς ἀγρόν» (Μάρκ. 16, 12), «ὁ φανερωθεὶς ἀνακειμένοις τοῖς ἑνδεκα» (Μάρκ. 16, 14), καί καταδεχθεὶς ψηλαφηθῆναι ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ τὴν ὀγδόην ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν (Ἰωάν. 20, 27) καί «παραστήσας ἑαυτὸν ζῶντα πολλοῖς τεκμηρίοις δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος τοῖς μαθηταῖς» (Πράξ. 1, 3).

Ὁ σαρκί σταυρωθεὶς καί τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀναστάς καί ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς Κύριος ἔπεμψε παρὰ τοῦ Πατρὸς τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον, τὸ Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ. Διὰ τοῦ Πνεύματος τούτου ὁ Κύριος κατηύγασε, ἐστερέωσε καί ἀνέδειξε ἐν τῷ κόσμῳ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς τὸ σῶμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον, τὸ ὁποῖον ἐξηγόρασε διὰ τοῦ τιμίου αἵματος Αὐτοῦ.

Ἐν τῷ φωτί καί τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ Ἐκκλησία λειτουργεῖ ἀνά τοὺς αἰῶνας εἰς τὸν κόσμον. Αὕτη διδάσκει τὸν ἄνθρωπον, κατηχεῖ καί μυεῖ αὐτόν εἰς τὰ μυστήρια αὐτῆς, βαπτίζει καί καθιστᾷ αὐτόν τίμιον μέλος αὐτῆς. Ἡ Ἐκκλησία ἐξανθρωπίζει τὸν ἄνθρωπον, ἀγιάζει, εἰρηνεύει αὐτόν ἐν ἑαυτῷ καί μετὰ τοῦ πλησίον, παρέχει αὐτῷ τὴν εὐπρεπεστάτην ἀλλοίωσιν, καθιστᾷ αὐτόν θεοειδῆ, ποιητὴν ἔργων εὐποιίας καί εὐεργεσίας διὰ τὴν κοινωνίαν. Ἡ Ἐκκλησία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον νικητὴν ἀκόμῃ καί τοῦ θανάτου. Καθιστᾷ αὐτόν ἱκανόν νὰ ἀψηφᾷ ἀφόβως τὸν διὰ βασανιστηρίων θάνατον. Ἡ Ἐκκλησία ἀνέδειξε ἑκατομύρια μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι ἀπέθανον χάριν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καί ἐξέχεον τὸ αἷμα αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ μετὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ στηρίζει τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε «πύλαι ᾗδου νὰ μὴν δύνωνται νὰ κατισχύσωσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18).

Τοῦτο τὸ ἔργον ἐξασκεῖ ἡ Ἐκκλησία καί σήμερον εἰς καιροὺς δεινῆς οἰκονομικῆς καί ἠθικῆς κρίσεως, πείνης, πτωχείας, ἐκμεταλλεύσεως καί ἐμπορεύσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἐκκλησία συμπάσχει καί συγκακουχεῖται μετὰ τοῦ ἀνθρώπου. Βοηθεῖ αὐτόν δι' ὅλων τῶν δυνάμεων αὐτῆς καί διὰ ποικίλων μέσων οὐχὶ μόνον πνευματικῶς καί ἠθικῶς ἀλλὰ καί οἰκονομικῶς. Διδάσκει αὐτόν τὴν κατὰ φύσιν καί κατὰ λόγον αὐτάρκη ζωὴν.

Ἡ τοῦ πάντων Βασιλέως Ἁγία Πόλις, ἡ δεξαμένη πρώτη ἄφεισιν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς ἀναστάσεως, ἐξασκεῖ τὸ ποιμαντικόν αὐτῆς ἔργον εἰς τὸ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ ποίμνιον αὐτῆς, τὸ κλυδωνιζόμενον καί συνθλιβόμενον ὑπὸ τῆς ἐκρύθμου πολιτικῆς καταστάσεως. Ἐπιχέει ἔλεον καί οἶνον εἰς τὰς πληγὰς τοῦ ποιμνίου Αὐτῆς, ταυτοχρόνως ὅμως ἐξασκεῖ καί τὸ ἔργον τῆς διαφυλάξεως τῶν Ἁγίων Τόπων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔλαβεν χώραν ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Μονογενεῖ Υἱῷ καί Λόγῳ Αὐτοῦ. Αὕτη φιλοξενεῖ φιλοστόργως καί ὑμᾶς τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς, θεωροῦσα ὑμᾶς ὡς πλήρωμα αὐτῆς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς προσκυνηματικῆς θεωρίας ὑμῶν.

Ἡ Σιωνίτις μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀγαλλομένη ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ, ἀπευθύνει ἀπὸ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου εἰς τὸ εὐσεβές ποίμνιον αὐτῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ καί πέραν αὐτῆς καί εἰς ὑμᾶς τοὺς φιλοχρίστους καί εὐσεβεῖς προσκυνητάς τὸν πασχάλιον ὕμνον «Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ νεκρῶν θανάτῳ, θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡμῶν χαρισάμενος».

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων